

Winther: Der er to Endringsforslag, der ere fremkomne fra hele Finantsudvalget, som jeg i høi Grad paaskjønner. De have været omtalte fra flere andre Sider, men jeg vil dog ogsaa yde min Tak til Udvalget i den Anledning. Det ene er angaaende Bevillingen til Deltagelse i Industriudstillingen i Paris. Det er ikke, fordi jeg tror, at disse Udstillinger have nogen særdeles stor Betydning for Industriens Udvikling, men det, hvorfor jeg sætter Pris paa dem, er, fordi de give Anledning til Sammentkomst mellem alle Jordens Nationer, og der er maaske Intet, der mere bidrager til at borttage Fjendskab imellem de forskellige Folkelag end det, at de lære hinanden at kjende, at de komme til at se, at de, som bo i fremmede Lande, ogsaa ere Mennesker, og at de ere lige saa menneskelige som de, der bo i Ons eget Fødeland. Det er en Erfaring, som man selv til en vis Grad gjør, naar man har reist meget i Udlandet; man faar da en anden Betragtning af fremmede Folkelag end den, man har, saa længe man kun har været i sit eget Fødeland. Det er efter min Mening en Forberedelse til et bedre Forhold mellem de forskellige Nationer, saaledes at den ene Nations Medlemmer med større Sikkerhed kunne komme og drive Forretninger i den andens Land. Det, at Udstillingerne bidrage til en almindelig Kulturudvikling, anser jeg for det Vigtigste ved dem, og det er derfor, jeg især paaskjønner, at det ærede Udvalg har taget sig af denne Sag. Det andet Forslag er det, som angaar de livsvarige Hædersgaver til Kunstnere i forskellige Retninger. Det har glædet mig at se, at Udvalget der har taget Initiativet, ligesom tidligere har været Tilfældet ved forskellige Leiligheder, hvor saadanne Hædersgaver ere blevne givne. Det forekommer mig, at der for de vedkommende Mænd maa være langt større Tilfredsstillelse derved, at man fra Thingets Side, fra et Udvalgs Side, vil gjøre et Forslag i saa Henseende; thi man vilde vist ikke gjøre det med Hensyn til nogen Mand, mod hvem man kunde vente nogen Indsigelse. Der ligger altsaa i et saadant Initiativ fra Thingets Side en Overbevisning om, at den Mand, man saaledes udpeger og vil hædre ved sin Gave, har den almindelige Mening for sig, at han er en Mand, som faar høit hos Alle, uanset til hvilket politisk Parti han end hører. Det er derfor, at det forekommer mig at være en udmærket Hæder at blive udpeget netop fra Folkerepresentationens Side. Nu er der blevet sagt af et æret Medlem, at det var noget sent, det kom frem. Jeg vil dog gjøre opmærksom paa, at der kun er een Mand af dem, der ere nævnte i dette Forslag, som ikke tidligere har været nævnt, de andre stode allerede paa Listen, og med Hensyn til denne er der kun gjort det Samme, som isjor blev gjort med Hensyn til de to nu afskudte store Digtere. Forslaget indeholder altsaa aldeles ikke

noget Usædvanligt i nogen Henseende. Naar v dernæst se hen til, hvad der er passeret i indværende Samling, og man erindrer, at den ærede Kultusminister selv har foreslaaet, at to af de tre andre Mænd, som ere nævnte, skulde have en Forøgelse i den Hædersgave, som allerede er indrømmet dem, og at vi have vedtaget det for disse to Mænds Bedkommende, saa er der efter min Mening aldeles ikke noget usædvanligt derved, og da den ærede Kultusminister selv har villet gjøre Noget i denne Retning for vedkommende Mænd, antager jeg ogsaa, at det fra hans Side vil blive modtaget saaledes, at denne Sag kan faae en saa smuk Afgjørelse, som det er ønskeligt ligeoverfor disse Mænd, der have bidraget til at forskjønne vort Folks Liv, og som derved have erhvervet sig en Ret til Taknemmelighed af det hele Folk. — Med Hensyn til de øvrige Spørgsmaal, som foreligge, skal jeg om Enkelthederne ikke sige Andet end dette, at jeg vil gaa med til alle de Forslag, som ere stillede af Hvertallet alene, og som gaa ud paa at bringe denne Lov, saavidt mulig, tilbage til den Stikkelse, den havde, da den forlod os; idet det dog er mig kjær at se, at Udvalget allerede har vist en ikke ringe Smødelkommenhed mod de Ansøufker, der ere udtalte i Landstinget, ved forskellige Forslag og ved nogle Udtalelser, der ere komne fra den ærede Ordfører. Det er mig saameget kjærere at have set denne Kjendsgjerning, som vi i Dag have hørt nogle Udtalelser af Medlemmer af Thinget, som varsle ilde om, hvad Enden kunde blive paa hele den Strid, der nu bestaar. De ærede Medlemmer for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Ville) og Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) talte i en saadan Tone, saa at, hvis man antog, at de vare de Raadende og egentlig Afgjørende her, maatte man have et meget svagt Haab om, at det kunde blive opfyldt, som dog nu synes at være den eneeste Udvei til en virkelig Brug af vor Forfatning: Overenskomst mellem de to Thing. Men det er gaet her, som det hedder, at Frænde er Frænde værst. Naar jeg derimod læser endogsaa den ærede Landstingsordførers Slutningsforedrag og det Foredrag, som jeg med stor Interesse har læst af det Medlem (Krieger), hvis Foredrag har været omtalt her i Dag af den ærede Rigsdagsmand fra Nøen, forekommer det mig, at disse to Mænd talte saaledes, som man kunde vente det fra det Things Side, der har Overbevisning om, at det ikke heller kan udrette Noget, naar det ikke kan blive enigt med det herværende Folkething. De talte, som om de søgte et vist Ansvar med Hensyn til, hvad der kan komme for deres eget Things Bedkommende, medens de nævnte Herrer her kun udtalte, hvad de tænke sig, at Landstinget kunde faae i Sinde at gjøre. Det er altid bedre at have med de Vedkommende selv at bestille end med dem, der uden noget Ansvar kunne tale om Sagen. Svørigt har det altid forundret mig, at Medlem-